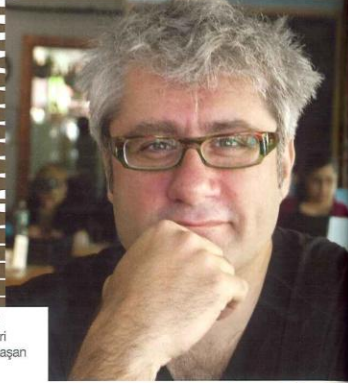

Röportaj: Rana Korgül
Fotografılar: Osman Akan arşivi - www.osmanakan.com
Portreler: Lori Ellen Kaufman

NEW YORK'TA BİR TÜRK SANATÇISI OSMAN AKAN

Osman Akan, tasarım ve yeni medya konularında eğitim almış, özellikle yeni medya alanında ve kullandığı sıra dışı malzemelerle tanınan, Amerika'da kamusal ve kurumsal alanlarda işleri sergilenen bir sanatçı. İşleri etkiliyor ve düşündürüyor. Üstelik çevre dostu ve saygılı... Osman Akan'ın tasarımıyla başlayan, sanatta kaynaşan dünyasına konuk oluyoruz. Onunla keyifli ve bol ışıklı bir sohbet yapıyoruz.

Rana Korgül: Neden New York'tasınız?

Osman Akan: Bu soruyu hemen her New Yorklu herhangi bir sebepten dolayı neredeyse her gün kendisine sorar zaten. Birçok cevabı var tabii. Benimkisi şöyle özetlenebilir, belki en azından bugün için: Çok alışık olduğum bir yer, başka bir yere gitmekten korkuyorum! En rahat ettiğim yer desem yalan söylemiş olurum, çünkü rahat bir yer değildir aslında. Gürültülü, hayatın çok hızlı aktığı bir yerdir, ama bazı konulara karşı o kadar hassas yanılan var ki, onları başka yerlerde bulmak neredeyse imkânsız. Bu yüzden burada yaşıyorum demek mümkün. Fakat dediğim gibi her New Yorklu'nun bir şekilde bir aşk ve nefret ilişkisi vardır bu şehirle. Hatta çok yakın bir dostum bir gün "Sizce birisi New York'u çok sevdiğini söylerse anlayın ki New Yorklu değildir" demişti. Bence bu oldukça iyi bir tespit.

Yaşayan daha iyi bilir elbette. Uzaktan sevmek kolay...

Yıllar önce çıktığınız sanat / tasarım yolculuğu hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Bilkent Tasarım ve Mimari'de grafik tasarım okumuştum. Daha sonra, önce Fransa'ya, arkasından da Amerika'ya geldim. New York'ta yaşıyordum ilk başta, sonrasında o zaman ki sevgilimin peşinden Los Angeles'a taşındım. Önce Arts Center School of Design'dan dersler almaya başladım, akabinde California Institute of the Art (CalArts)'a girdim ve orada 'Critical Studies' ve 'Integrated Media' yüksek lisansın yaptım. CalArts sıradan bir sanat okulu değildi, çok değişik derslerin ve konuların tartışıldığı bir yerdi. Sanıyorum hala öyledir. O yıllarda sanat ve teoriye olan ilğim biraz daha artmıştı. Bugün klasik alanlarda bir tasarımcı yerine daha çok sanatta uğraşan biri olmamda CalArts yıllarının büyük etkisi var diyebilirim. Okul bitince bursum da bitti tabii ve çalışmaya başladım. Bilgisayar ortamında televizyon benzeri networkler oluşturmak ve geliştirmekle ilgilenen Silkoon Vadisi şirketinin sanat yönetmenliğini yaptım. Bizim o zaman geliştirdiğimiz sistemler sonradan birçok hücresel network'ün temeli oldu. Birkaç yıl sonra işten ayrıldım, New York'a geri döndüm ve sanata daha fazla ağırlık verdim. Aynı zamanda ders vermeye de başladım ve bugünkü durum böyle gelişti.

Gelişiminize büyük katkısı olmuş bir yolculuk olduğu kesin. Şimdi neler tasarlıyorsunuz?
Grafik tasarımı kastediyorsanız neredeyse hiçbir şey... Çok ender olarak ve çoğunlukla insan hakları ile uğraşan organizasyonların görsellerinin oluşturulmasında tasarım yönetmenliği yapıyorum. Fakat tasarım kafını bir fikrin oluşması anlamında kullanırsak, o zaman genellikle üç boyutlu, neredeyse tamamı bilgisayar ortamlarında modellenmiş işler üretiyorum. Bu işler daha sonra çeşitli şekillerde heykellere veya enstalasyonlara dönüşüyor.

Oldukça büyük ebatlarda işleriniz ortaya çıkmış oluyor böylece.

Sanatınızın arkasında yatan düşünceyi öğrenmek isteriz.

Her kuşak kendisiyle illitli malzemeler üzerinden işler üretir. Bizden öncekilerin sinema, daha sonra televizyon olduğu gibi, benim jenerasyonum da bilgisayar ve enformasyon jenerasyonu. Benim ilk bilgisayarım Commodore 64'tü, 13 yaşındaydım alındığında. O zamanlar data ses olarak saklanırdı, benim 64'ün bir kasetçaları vardı mesela. Sonradan modifiye ettirip 5.1/4 (13,2 cm) lik disk almıştık. "Wargames" filminin analog modemleri ve onları konu alan Kraftwerk'in "The Telephone Call" şarkısının yılları. Bu zaman dilimi ve kendi jenerasyonumla ilgili olarak ben çoğunlukla işlerimde bilgisayar iletişiminin temeli oluşturulan fiber optik kablolar kullanıyor ve işlerimi bu anlamda tarihsel bir yere konumluyorum. Aynı zamanda bilgi çağı bir taraftan bizi ışık hızında birbirimize veya bir şehlere bağlarken, diğer bir taraftan bu yeni hayat tarzı bizi başka şeylere yabancılaştırıyor. Buna iyi bir örnek insanın doğa ile ilişkisi olabilir. Bazı işlerimdeki temaların hasat zamanı, ekme ve biçme gibi bize bugün neredeyse eski metodlar gibi görünen faaliyetler olmalarını sebepleri bu aslında. Ekranda gördüğümüz ışıklar şeklinde bize ulaşan bilgiler sanki bizi objenin kendisinden uzaklaştırır gibi.

O ışıklardan etkilenmemek mümkün değil zaten. Görsel açıdan çok etkileyiciler...

Evet, hem de çok. Benim "Hasat" adlı işime baksak, burada buğday balayalı halinde bağlanmış fiber optik kablolar görürüz. Bugün çoğumuzun belleğinde buğdayın kendisi değil, ekranda gördüğü imajı vardır artık. Bu balayalar da bu duruma göndermede bulunur. Emtia piyasalarını düşünelim; burada alım/satım yapan ve dünyada buğday fiyatlarının değişmesine sebep olan brokerların gündelik hayatlarında bırakınız buğday ekip/biçmeyi, bu ekini yakından görmeleri bile söz konusu değildir. Bu gözle baksak, networklerin mümkün kıldığı iletişim sonucu belki de üstyannın tamamen farklı bölgelerindeki coğrafyalara etkilendiğine ve değiştiğine tanık oluruz. Ekosistemler dânesi insan etkilerinin doğurduğu problemlerin giderek arttığı ve bu konuda organik ve geometrik arasındaki teknik dialogun kaçınılmaz hale geldiği bugünün dünyasında, benim işlerim çoğunlukla septik ama her zaman umutlu.

Çok da ilham vericiler ve insanı düşündürüyor bence. Bu doğrultuda sanat anlayışınız yaptığınıza nasıl yansıyor?

"Üçüncü Köprü" adlı işimin örneğine bakalım mesela. Burada Manhattan ve Brooklyn Köprüleri gibi anlaşılmazın ve onun sonuçlarının başyapıtlarını görüyoruz bir bakıma. Bu köprüler çelik, beton vesaire gibi içinde buldukları çalın ve o günün anlayışlarının sembolleri. Ben bu güçlü yapıların arasına bugünün, onlara nazaran daha çelimsiz ama çok daha etkili yeni köprülerini fiber optik kablolar ile koyuyorum. Dahası bu kablolar organik bir edâ ile rüzgârda dans ediyorlar. Bir anlamda geometrik olan insan yapısı bu köprülerin aslında bu derece otoriter olmalarının sorgulanması gerektiğini vurgular gibiler. Bu düşünceyi diğer işlerimde de görmek mümkün...

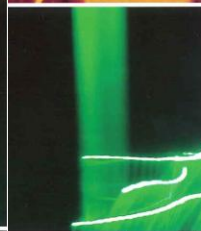
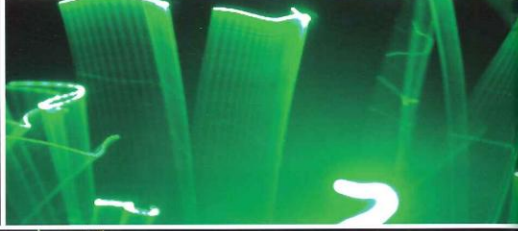
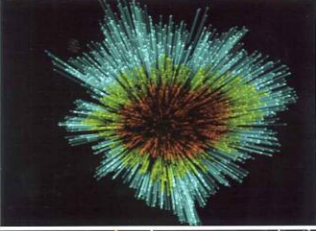
Peki, çizim yaparken sizi neler etkiliyor?

Her yeni projeye başladığımda kendime yeni bir sketch, eskiz defteri alırım. Bu defterlerin çok iyi kalite kağıt olmasına özen gösteririm ve genelde hep aynı marka defter alırım. Proje ile ilgili notlar, çizimler, bilgiler bu defterlere kaydedirim. Bütün bu yazı/çizimler o projenin başından sonuna kadar geçtiği sürecin bir kaydı haline gelirler ve hemen her projede çerçize dayalı olarak farklı olabilirler. O nedenle benî şu ya da bu etkiler diye direkt bir şey söylemek zor.

İşlerinizde sanatın çeşitli kollarını kullanıyorsunuz, heykel, video, animasyon, vb... Bu dönemde çalışmalınızda hangi kollar ve konular ağırlıklı?

CalArts yılları arasında daha çok ses ve video işleri yapıyordum. Video işlerim genellikle bir metin ve o metnin animasyonu şeklinde idi... Çok kavramsal işlerdi. Ses olsun, video olsun, bütün bu işler yerleştirildikleri mekânlara çok farkında olan ve bunu işin bir parçası yapan eserlerdi. Mekâna dayalı yerleştirme bugün de işlerimin çok önemli bir parçası. Bir süre sonra video kullanılarak yapılan işlerde projelerin yansıtığı dikkörtgen imajların çok kısıtlı olduğu düşünerek, farklı yansıtma yolları aradım. Fiber optik kablolar ile çalışmaya başladım ve yüzdendir. Şimdilerde daha çok üç boyutlu ve çok daha büyük işler üretiyorum. Bu işler, yine bir şekilde, ışık ve mekâna ilgili olabiliyorlar. Şunu söylemek mümkün, son dönemde daha fazla enstalasyon ve heykel yapıyorum. Bunlar çoğunlukla kamusal alanlarda sergileniyor.

İşlerinizin olmazsa olmazı, hatta sizi yansıtan karakteristik detayları var mı?

Bu soruna cevap vermek için ses ve müzik eserlerindeki birkaç özelliği metafor olarak kullanmak istiyorum. Müzikte üç tane ayrı elementten bahsedilir. Bunlardan ilk ikisi perde ve ritimdir ve de ölçülebilir özelliklerdir. Üçüncüsüne ise tımbre (tını-doku) denir ve de ölçülemez. Aynı parçayı birkaç müzisyen çalar ama biz işlerinden birinin performansını daha çok severiz. Bu işte tındır. Walter Benjamin'in 'Aura' kavramına benzeyiyor. Sanat işlerinin farklı boyutlarda farklı şeyler söylemesi onların daha kamşık, daha dolu yapılar haline gelmelerini sağlıyor ve hiçbir sanat bilgisi olmayan bir seyirciye dahi diyalog kurabilmek bir esere bu yukarıda bahsettiğim özellikleri kazandırıyor. İşlerimin böyle bir yapısı olmas benim için çok önemli. İşlerim kendi devrimleri olup devatkar ortamlara olanak veriyorlar ve izleyenler bunu hissedebiliyor.

Evet, izleyenlerle işlerinizin arasında bir etkileşim söz konusu, sanırım. Kullandığınız malzemeler biraz sıra dışı. Bu malzemeler nasıl karar veriyorsunuz ve neden?

Çoğunlukla fiber optik kablolar kullanıyorum, bazen ışığın farklı yansımaları sağlayan filtreler ve camlar kullandığım da oluyor. Yapılan işin nereye ve ne kadar süre için yerleştirileceği kullanılabilecek malzeme üzerinde büyük etki yapıyor. Örneğin, üç-dört ay gibi bir süre için sergilenecek bir işte malzemenin doğa ile olan ilişkisi ikinci planda kalabilir. Ancak iş ebediyen sergilenecek bir heykel ise, ona çok daha farklı yaklaşmak gerekebilir. Yerleştirmenin olacağı yerin güneşle olan ilişkisi çok önemli benim için. Güneş ışığını yansıtarak işin bir parçası haline getirdiğim işler var. Doğal olarak çevreden geçen şoförleri kör

etmemeye çalışıyorum. Kamusal alanda olacak bir işin halka nasıl bir iletişime girebileceğini öngörmek ve ona göre malzeme seçmek gerekiyor. Kimi zaman gelen projenin bir takım kısıntıları da olabilir. Örneğin, Miami'de bir hastahane için bir proje ürettiğim birkaç ay önce. O projede yapılacak heykelin uzun bir duvar görevi görmesi de gerekiyordu. Bu bir anda kullanabileceğiniz malzeme opsiyonlarını daraltabiliyor. Tabii ben bu tip kısıtlamalar çerçevesinde ilginç ve çekici işler üretmekten büyük haz alıyorum. Bir de tüm bunları yanı sıra tabii ki naturel, çevresine saygılı malzemelerle çalışmak için çaba sarf ediyorum.

Demim bahsettiğiniz ışıklara dönersek, grafiklerin ve aydınlatılmaları kişiler üzerinde çekici ve etkileyici bir gücü var diyebilir miyiz sizce?

Galiba var. Öyle ki, bir gün bir e-mail aldım. Adamın teki benim bir işimden o kadar etkilenmiş ki, kız arkadaşına evlenme teklif ettiğini yazmış. Bu onun için iyi bir şey mi, yoksa değil mi bilemiyorum tabii. Ancak işin insan psikolojisi üzerindeki etkisi tartışılmaz bir gerçek. Dolayısıyla bunu malzeme olarak kullanın bir sanat işinin bir takım avantajları olabileceğini söyleyerek yanıtlım olmayız sanıyorum.

Hakkınız... Yapıtınızla herhangi bir mesaj vermeye çalışıyor musunuz?

Bir mesaj vermek çok direkt ve ukala bir duruş bence... Böyle bir arzum yok. Ancak, bazı konuları çağırıştırmak istediğim, izleyenlerin aklına bir takım soruları getirmeyi umduğumu söyleyebilirim.

Şu an ne üzerinde çalışıyorsunuz?

Şu an Denver şehri için komisyon edilmiş bir heykel üzerinde çalışıyorum. Oldukça büyük bir heykel olacak

bitliğinde. Boyu 14 metre, eni 7 küsur metre filan. Paslanmaz çelik, cam ve işiç duyarlı filtreler kullanarak tasarladım. Güneş ışıklarını izleyicinin bulunduğu açya göre farklı renklerde yanışan yüzeylerden oluşuyor. Şu sıralar mühendisler heykel üzerinde olabilecek rüzgar ve kar etkilerini hesaplıyorlar. Sanıyorum kesa zamanda biter ve sonra fabrikasyonu başlayacak.

Bilemediğimiz, düşünemediğimiz bir sürü detay var demek, bu işin. Sizce tasarımın sınırı var mıdır?

Eee, bu soruya fiyakalı bir cevap vermek lazım tabii şimdi. Sınır lafı biraz sinir bir laf... Daha doğrusu bugünün dünyasında çok yüklü bir laf haline geldi. Aklima Geoffrey Bennington'ın 'Postal Politics'ini getiriyor. Ama Obama'nın yönetiminde bütün sınırları kırma azmindeyiz diyebiliriz. Dolayısıyla bu soruya "sınır yoktur!" diyorum.

İddialı olmak güzel! Acaba kamusal alanlardaki tasarımın bir trendi, modası var mı?

Amerika için konuşuyum, özellikle California'da, New Mexico'da ve Colorado gibi eyaletlerde doğaya uyumlu yeni materyaller arayışı ile ilgili işler görüyorum. Güneş enerjisi, rüzgar enerjisi gibi yeni enerji kaynaklarını kullanmaya çalışın, ki benim işlerim de buna dahil, yeniden kazanılmış malzemeler kullanmaya özen gösteren yeni bir grup sanatçı var. Bu sanatçıları bizden öncekilere kıyasla çok daha fazla bilgisayar kullanıyorlar ve tasarımlarını işleri bu yolla optimize edebiliyorlar. Özellikle kamusal alan işleri söz konusu olursa ortaya daha verimli sonuçlar çıkabiliyor.

Amerika'daki çeşitli parklarda, kamusal alanlarda yaptığınız bulunuyor.

Evet, Minneapolis'te Franconia Heykel Parki'nde ve New York'ta Brooklyn Köprüsü Parki'nde ve Denver'da Botanik bahçelerinin girişinde.

Türkiye'de herhangi bir yerde yaptığınız sergileniyor mu?

Düzenli çalıştığım bir galeri veya kuruluş yok. En son Sabancı Üniversitesi'ne bağlı Kasa Galerisi'nde işlerim sergilendi. Daha çok proje bazlı çalışıyorum.

Biraz Türkiye hakkında konuşalım. Türkiye'de son dönemlerde çağdaş ve modern sanata ilgi gittikçe artıyor. Bu konu hakkındaki düşünceleriniz neler?

Bu disiplinde çalışan birisi olarak, bu gelişmeden memnuluk duyuyorum tabii. Ancak üretilen işleri takip etmemişsem, işlerin nasıl tüketildikleri konusunda da bir bilgim yok. Şehirlerin kendi koleksiyonları olması gerektiğini düşünüyorum. İstanbul'da oldukça dar bir çevrenin çağdaş sanata yatırım yaptığı ve bunun ülke çapında yansımadağı kanısındayım.

Uzakları çok doğru tespit etmişsiniz. Sizce Türkiye'de çağdaş sanatın gelişimine destek sağlamak amacıyla neler yapılabilir?

Kamusal alanlarda işler sergileyen biri olarak, sanatın halkın yaşadığı platforma/sokağa girmesi gerektiğine inanıyorum. Hala bu konunun Türkiye'de çok yeni geliştiğini düşünüyorum. Bugün bile çocukluğum geçtiği İstanbul'u düşünürken aklıma İhan Komar'ın Akdeniz'i dışında pek bir heykel gelmiyor. İnsanlar dendiği zaman araya buraya yerleştirilmiş devlet binalarının büstlerini anıyorlar. Türkiye'de bu konuda çok şey yapılabilir. Yapılan her ilkokulun bahçesine bir eser eseri yerleştirilmesi şartının getirildiğini düşünün. Bir süre sonra buralarda okuyan öğrenciler okula, spor tesislerine, şehirde bir parka gittiklerinde sanat eseri görmeye alışacaklardır. Bu sanatın onların hayatına önköşulsüz girmesi demektir. Sanatın ve sanatçıların, buldukları bölgeleri nezhileştirdikleri şüphesiz... Mesela, ben bu konularına, kompozit materyallerine uygun, çağdaş çocuk parkları tasarlıyorum. İnşallah Türkiye'de de uygulama fırsatım olur. Eğer Amerika'dan örnek alacaksak, olduğu gibi belediye bütçelerinde ait oldukları şehirlere sanat işi komisyonu şartı ve ödeneği konsun. Belirli büyüklükteki halka açık yerlere sanat eseri şartı getirilsin. Örneğin, her yapılan yeni plazanın önüne, yar'ına, artık neresi olacağını mimarı yapılabilecek bütçesinin yüzde biri kadar (Amerika'da bu kurala "Sanat için yüzde biri sanat eserlerine ayrılmak zorundadır" kuralı getirilsin. Bu iş belediye ve sanatçılarıdan oluşacak bir kurul tarafından denetlensin. Sanıyorum bu iyi bir başlangıç olabilir.

Harika fikirler bunlar. İnşallah buradan bunları duyurabiliriz. Biraz sizin kişisel dünyanıza girelim. Osman Akan'ın nasıl bir misyonu var bu hayatta?

"Hızlı yaşa genç ölü" değil Allah'tan. Yoksa fevha halde başansız bir adam olurum. "İyi yaşa ve güzel şeyler üret!" daha hoş geliyor kulağa. Bir kızmız var üç yaşında ismi "Leyla". Bütün misyon o oldu artık. Durun! böyle olmasın diye günlük ego savaşlarını da oluyor tabii.

Ama bunlar hoş savaşlar... New York'ta bir okulda ders verdiğiniz biliyoruz. Ne ders veriyorsunuz?

Şu sıralar pek ders vermiyorum ama uzunca bir süre vermişim. Çoğunlukla iki ve üç boyutlu tasarım dersleri veriyordum. Bazen ileri derecede animasyon ve ışıkla dersleri de veriyordum. Kazık bir hoca olduğum söyleyenler çoktu ama ben pek almıyordum. Yakında tekrar ders vermeye başlayabilirim çünkü bu derslerin inisiyatifi genç tuttuğumu düşünüyorum.

Amerika'daki çeşitli parklarda, kamusal alanlarda yaptığınız bulunuyor.

Evet, Minneapolis'te Franconia Heykel Parki'nde ve New York'ta Brooklyn Köprüsü Parki'nde ve Denver'da Botanik bahçelerinin girişinde.

Türkiye'de herhangi bir yerde yaptığınız sergileniyor mu?

Düzenli çalıştığım bir galeri veya kuruluş yok. En son Sabancı Üniversitesi'ne bağlı Kasa Galerisi'nde işlerim sergilendi. Daha çok proje bazlı çalışıyorum.

Biraz Türkiye hakkında konuşalım. Türkiye'de son dönemlerde çağdaş ve modern sanata ilgi gittikçe artıyor. Bu konu hakkındaki düşünceleriniz neler?

Bu disiplinde çalışan birisi olarak, bu gelişmeden memnuluk duyuyorum tabii. Ancak üretilen işleri takip etmemişsem, işlerin nasıl tüketildikleri konusunda da bir bilgim yok. Şehirlerin kendi koleksiyonları olması gerektiğini düşünüyorum. İstanbul'da oldukça dar bir çevrenin çağdaş sanata yatırım yaptığı ve bunun ülke çapında yansımadağı kanısındayım.

Uzakları çok doğru tespit etmişsiniz. Sizce Türkiye'de çağdaş sanatın gelişimine destek sağlamak amacıyla neler yapılabilir?

Kamusal alanlarda işler sergileyen biri olarak, sanatın halkın yaşadığı platforma/sokağa girmesi gerektiğine inanıyorum. Hala bu konunun Türkiye'de çok yeni geliştiğini düşünüyorum. Bugün bile çocukluğum geçtiği İstanbul'u düşünürken aklıma İhan Komar'ın Akdeniz'i dışında pek bir heykel gelmiyor. İnsanlar dendiği zaman araya buraya yerleştirilmiş devlet binalarının büstlerini anıyorlar. Türkiye'de bu konuda çok şey yapılabilir. Yapılan her ilkokulun bahçesine bir eser eseri yerleştirilmesi şartının getirildiğini düşünün. Bir süre sonra buralarda okuyan öğrenciler okula, spor tesislerine, şehirde bir parka gittiklerinde sanat eseri görmeye alışacaklardır. Bu sanatın onların hayatına önköşulsüz girmesi demektir. Sanatın ve sanatçıların, buldukları bölgeleri nezhileştirdikleri şüphesiz... Mesela, ben bu konularına, kompozit materyallerine uygun, çağdaş çocuk parkları tasarlıyorum. İnşallah Türkiye'de de uygulama fırsatım olur. Eğer Amerika'dan örnek alacaksak, olduğu gibi belediye bütçelerinde ait oldukları şehirlere sanat işi komisyonu şartı ve ödeneği konsun. Belirli büyüklükteki halka açık yerlere sanat eseri şartı getirilsin. Örneğin, her yapılan yeni plazanın önüne, yar'ına, artık neresi olacağını mimarı yapılabilecek bütçesinin yüzde biri kadar (Amerika'da bu kurala "Sanat için yüzde biri sanat eserlerine ayrılmak zorundadır" kuralı getirilsin. Bu iş belediye ve sanatçılarıdan oluşacak bir kurul tarafından denetlensin. Sanıyorum bu iyi bir başlangıç olabilir.

Harika fikirler bunlar. İnşallah buradan bunları duyurabiliriz. Biraz sizin kişisel dünyanıza girelim. Osman Akan'ın nasıl bir misyonu var bu hayatta?

"Hızlı yaşa genç ölü" değil Allah'tan. Yoksa fevha halde başansız bir adam olurum. "İyi yaşa ve güzel şeyler üret!" daha hoş geliyor kulağa. Bir kızmız var üç yaşında ismi "Leyla". Bütün misyon o oldu artık. Durun! böyle olmasın diye günlük ego savaşlarını da oluyor tabii.

Ama bunlar hoş savaşlar... New York'ta bir okulda ders verdiğiniz biliyoruz. Ne ders veriyorsunuz?

Şu sıralar pek ders vermiyorum ama uzunca bir süre vermişim. Çoğunlukla iki ve üç boyutlu tasarım dersleri veriyordum. Bazen ileri derecede animasyon ve ışıkla dersleri de veriyordum. Kazık bir hoca olduğum söyleyenler çoktu ama ben pek almıyordum. Yakında tekrar ders vermeye başlayabilirim çünkü bu derslerin inisiyatifi genç tuttuğumu düşünüyorum.

New York'ta iş dışında neler yapıyorsunuz? Vakit nasıl geçiyor? Rutin ve sosyal hayatınızdan, hobilerinizden söz eder misiniz?

Şimdilerde Türkiye'de hem genç, hem de çok başarılı iş adamlarıdan biri haline gelen bir dostumun diline düşüp bana "Yuppie sanatçı" diye takılmasına sebep olan bir yelken merakım var. Bu işin şakası tabii, yelkenlilikle "Yuppie" olmak bire bir örtüşmek zorunda hiç değil elbette. Yelken, planör gibi temelli akışkanlar dinamiğine dayalı sistemlerin benim gibi bu tip şeylerden hoşlanan sanatçıların tutkusuna haline gelmeleri çok doğal. Böyle olan bir sürü sanatçı var, Charles Ray'ın bir WYLIECAT 44'ü var mesela. Frank Gehry'nin BenetEAU First 44.7'si, Greg Lynn'ın sık sık yarıştırdığı First 36.7'si var. Yapısal bakımdan yaklaşırsak, belirli ağırlıktaki bir nesnenin bir yerden başka bir yere doğal güçler tarafından hareketlendirilmesi söz konusu. Durum bu olunca işin içine kevlar, karbon fiber türünde kompozit materyaller, rüzgâr ve su gibi elementlerin yüzeyler üzerindeki etkileri gibi konular giriyor ki bunlar benim için nefes konular. Aslında ben yelkene tamamen çalışmak amacı ile çıkıyorum! Vaktim, mümkün olduğunca işten kıp tekneye kaçmaya çalışılmakla geçiyor diyebiliriz. Geri kalan sosyal hayatım yılın mevsimlerine göre değişiyor. Yazın genelde Shelter Island'a gitmekten hoşlanıyoruz aliece. Gıncı ben Hazzan'ı Denver'da heykelle geçirecektim gibi görünüyor şimdilik. Sonbaharda galeriler açılır tekrar. Eyebeam'de ve BAM'de güzel etkinlikler olmaya başlar. Şimdilerde bir de parkta tempolu bisiklete binmeye başladım, eşim Lesley'nin artık orta yaşlı olduğum ve sağlığımı özen göstermem gerektiği baskısından kurtulmak için. Ama bisikletimin yeterince iyi olmadığından yakınıp kayıyorum.

Sporla aranızı iyi olduğunu duymak ne güzel! Sporsuz bir yaşam düşünemiyorum. Keşke herkes bir yerinden spora tutunsa...

Takip ettiğiniz sanatçılar, tasarımcılar, bireyler, büyükler vb... var mı?

New York'ta sürekli bir şeyler olur. Dolayısıyla su ya da bu sanatçı değil, çevrede olanı biteni takip ediyorum demek daha doğru. İşlerini beğendiğim birçok sanatçı var. İlk akla gelenler isimler Anish Kapoor, Gordon Matta-Clark, ZERO grubu ve Otto Piene. James Turrell için aynı zamanda işledikleri temsilsel konular bakımından Kissakere Montalvo, Van Gogh'a ve Jean-Francois Millet'ye bakarsanız diyebiliriz. Müzayenelerden California Era Unitt'i tavsiye edebilirim. Bunlar dışında Brooklyn Academy of Music'i takip ediyorum çünkü hem çok akademiik performanslar yapıyor, hem de bizim evde çok yakın. Deryesal tyatro savarsanız, şık konusunda üstat Robert Wilson'ın her seneye bir işi olur orada. Mesela bu seneye Philip Glass'da vardı. Son yıllarda New Museum çok gündemde ve arada bir bakılması gereken bir yer haline geldi. Tasarımcılardan bizim CoArts'tan hoca Ed Fella'nın işlerini, Zuzanna Licko'nun ve Emigre'nin fontlarını hem severim, hem de kullanırım. Bu yıl Temmuz ayında Denver'da Biennial var. Kuratörlüğünü tasarımcı Bruce Mau yapıyor. Bakalım nasıl olacak, merakla bekliyorum!

Bilgisayarla büyümüş bir sanatçı olarak bir şeyi merak ediyorum. İnternet çağın buluşu ve hepimizin eli kolu oldu.

Sizin internette favori adreslerimiz neler?

Evet, hepimizin oldu tabii. Benim işlerim de bu konu üzerine zaten. Sayabileceğim birkaç site var elbette...

www.aldaily.com
www.newyorker.com
www.huffingtonpost.com
www.theonion.com
www.leonardo.info
www.thekitchen.org
www.ussailing.org
www.noaa.gov
www.recycles.com
www.emigre.com

Ufukta Türkiye'ye dönüş planları var mı?

Şu an için görünmüyor.

Keşke olsaydı, Türkiye'nin sizin gibi sanatçılara çok ihtiyacı var! Teşekkürler Osman, bu bol bilgili, hoş sohbet için...

Kan sürek ve oku

(*) Not: Kanada hükümetinin bu
lütfen SEN INTERNATIONAL büro

 **NATIONAL
BANK
FINANCIAL**

Immigrant Investor Programs

1155 Metcal
Montreal, Q
Tel: 514.874
Fax: 514.874
Email: gccc
Web : www.